

Společné jmění manželů

Finanční prostředky vyplacené jednomu z manželů za trvání manželství jako odškodnění za jeho rasovou persekuci v období druhé světové války nepatří do společného jmění manželů.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 5015/2008, ze dne 24.11.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci dědictví po M. K., za účasti 1) M. K., 2) F. K., zastoupeného JUDr. J. H., advokátem se sídlem v Ch., 3) Ing. M. K., zastoupené Mgr. J. H., advokátem se sídlem v P., vedené u Okresního soudu Plzeň-jih pod sp. zn. 12 D 714/2005, o dovolání Ing. M. K. proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. prosince 2007, č. j. 11 Co 486/2007-209, tak, že dovolání Ing. M. K. zamítl.

Z odůvodnění :

Řízení o dědictví po M. K., zemřelé dne 28.8.2005 (dále též jen „zůstavitelka“), bylo zahájeno usnesením vydaným Okresním soudem Plzeň-jih dne 12.9.2005, č. j. 12 D 714/2005-2. Provedením úkonů v řízení o dědictví po zůstavitelce byla pověřena JUDr. J.Š., notářka v P. (§ 38 o.s.ř.).

Okresní soud Plzeň-jih usnesením ze dne 17.5.2007, č. j. 12 D 714/2005-180, určil obvyklou cenu majetku, který měla zůstavitelka ve společném jmění s pozůstalým manželem F. K., částkou 855.580,16 Kč a rozhodl, co z tohoto majetku připadne pozůstalému manželovi a co patří do dědictví po zůstaviteli. Uvedl, že „částky vyplacené jako odškodnění za rasovou persekuci občana za 2. světové války představují tak silný osobní nárok pozůstalého manžela, který vylučuje, aby se vyplacené částky staly předmětem společného jmění manželů“ a že proto „zůstatky na účtech ČSOB a.s. v celkové výši 658.663,- Kč tvoří součást společného jmění manželů a jsou výlučným majetkem pozůstalého manžela“.

K odvolání Ing. M. K. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 14.12.2007, č. j. 11 Co 486/2007-209, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Dospěl k závěru, že „dosavadní judikatura neřeší otázku charakteru vyplacených náhrad za odškodnění osob z důvodů rasové persekuce za 2. světové války“; že v daném případě „se konkrétně jednalo o jednorázové odškodnění ze strany Vlády ČR dle zákona č. [217/1994](#) Sb. za 24 měsíců internace v koncentračním táboře Buchenwald (55.200,- Kč), o finanční příspěvek poskytnutý Česko-německým fondem budoucnosti vyplácený prostřednictvím Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR po dobu deseti let jako částka sociální pomoci (270.000,- Kč), o jednorázovou humanitární podporu poskytnutou Švýcarským fondem pro oběti holocaustu (13.812,- Kč), o odškodnění Kanceláří pro oběti nacismu Česko-německého fondu budoucnosti (dosud vyplaceno 255.295,- Kč), o jednorázové odškodnění ze strany Ministerstva vnitra ČR (120.000,- Kč)“, přičemž „tyto finanční prostředky byly postupně deponovány na účtech u ČSOB a.s.“; že „nelze rigorózně přijmout závěr, že, není-li na konkrétní nárok v ustanovení § 143 odst. 1 obč. zák. výslovně pamatováno, není možné jej považovat za nárok výlučně osobního charakteru“; že „ustálená judikatura vychází ze zásady, že nároky, které jsou výlučně osobní povahy, i když byly získány za trvání manželství (jako např. bolestné a ztížení společenského uplatnění), a to i kdyby byly již přiznány pravomocným rozhodnutím soudu, nepřecházejí na dědice poškozeného“; že „právo na bolestné a na odškodnění za ztížení společenského uplatnění je třeba chápat jako zadostiučinění poskytované za bolesti, které utrpěl poškozený a za újmu, kterou má v dalším životě ve

společenském uplatnění“; že proto „je třeba na ně nahlížet jako na práva spjatá s osobou poškozeného“; že „prostředky vyplacené jako náhrada za odškodnění za rasovou persekuci mají obdobný charakter jako náhrady za bolestné a ztížení společenského uplatnění“ a že „se jedná rovněž o náhradu úzce spjatou s osobou, která trpěla rasovou persekucí a jsou rovněž tak vypláceny jako zadostiučinění za období působení této persekuce“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala Ing. M. K. dovolání. Namítá, že otázka, „zda kompenzace za události druhé světové války vyplacené za trvání manželství patří do společného jmění manželů stejně jako bolestné a ztížení společenského uplatnění, má po právní stránce zásadní právní význam, jelikož doposud v rozhodování odvolacího soudu nebyla řešena“; že „i silně osobnostní peněžité nároky vzniklé za trvání manželství náležejí do společného jmění manželů“; že je irelevantní „zda peněžité plnění mohla být za trvání manželství vyplácena pouze osobě manžela a že tyto nároky nepřecházejí na dědice“; že „je celá řada plnění, která mají ryze osobnostní povahu a při výkladu ustanovení § 143 obč. zák. není v praxi jakýchkoliv pochyb, že do společného jmění manželů náleží (invalidní důchod, starobní důchod, nároky na státní a sociální podporu, náhrada za ztrátu na výdělků při škodě na zdraví etc.)“; že „nelze ani začlenění bolestného a ztížení společenského uplatnění vyjímát ze společného jmění manželů, je-li nabyto za trvání manželství“; že „pro to není opora v dikci zákona“ a že „při připuštění této úvahy by musely být vyňaty ze společného jmění manželů i shora uvedená plnění, která jsou vázána na osobu manžela (státní sociální podpora, náhrada za ztrátu na výdělků apod.)“; že „zůstavitelka žila s manželem již ve složitých podmínkách 2. světové války“ a že „v době pobytu v koncentračním táboře měl manžel zejména podporu zůstavitelky a její rodiny“. Navrhla, aby dovolací soud zrušil usnesení soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

F. K. ve vyjádření k dovolání uvedl, že podané dovolání je „nedůvodné a neopodstatněné“ a že závěr odvolacího soudu je správný. Navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „o.s.ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1. 7. 2009 (srov. Čl. II bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se dovolací soud nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se dovolací soud nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.].

Dovolání je také přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu

prvního stupně nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším usnesení proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější usnesení zrušil, anebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, jestliže dovolání není jinak přípustné a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené usnesení má po právní stránce zásadní význam, a to v případech, kdy usnesením odvolacího soudu bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě na obnovu řízení, o zamítnutí návrhu na změnu rozhodnutí podle ustanovení § 235h odst. 1 věty druhé o.s.ř., ve věci konkursu a vyrovnání, o žalobě pro zmatečnost, o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, ve věci zastavení výkonu rozhodnutí, ve věci udělení příklepu ve výkonu rozhodnutí, o rozvrhu rozdělované podstaty ve výkonu rozhodnutí nebo o povinnostech vydražitele uvedeného v ustanoveních § 336m odst. 2 (§ 336n) a v § 338za o.s.ř. (§ 238 a § 238a o.s.ř.).

Dovolání je rovněž přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a řízení zastaveno, popřípadě věc byla postoupena orgánu, do jehož pravomoci náleží [§ 239 odst. 1 písm. a) o.s.ř.], jímž bylo v průběhu odvolacího řízení rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o zastavení řízení podle ustanovení § 107 odst. 5 o.s.ř., o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka podle ustanovení § 107a o.s.ř., o přistoupení dalšího účastníka podle ustanovení § 92 odst. 1 o.s.ř. a o záměně účastníka podle ustanovení § 92 odst. 2 o.s.ř. [§ 239 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení podle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř. [§ 239 odst. 2 písm. a) o.s.ř.], jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o zastavení řízení podle ustanovení § 107 odst. 5 o.s.ř., o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka podle ustanovení § 107a o.s.ř., o přistoupení dalšího účastníka podle ustanovení § 92 odst. 1 o.s.ř. a o záměně účastníka podle ustanovení § 92 odst. 2 o.s.ř. [§ 239 odst. 2 písm. b) o.s.ř.], nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí návrhu (žaloby), ledaže by byl odmítnut návrh na předběžné opatření podle ustanovení § 75a o.s.ř. [§ 239 odst. 3 o.s.ř.].

Ing. M. K. dovoláním napadá usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání Ing. M. K. proti usnesení odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst. 3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Dovolání může být podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. - jak uvedeno již výše - přípustné, jen

jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé zásadní význam po právní stránce. Dovolání v tomto případě (má-li rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam) lze podat jen z důvodu, že řízení je postiženo vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [srov. § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř.], nebo z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [srov. § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.]. Z důvodu, že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování, lze rozhodnutí odvolacího soudu napadnout, jen je-li dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř., popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení ve smyslu ustanovení § 238 a § 238a o.s.ř. (srov. § 241a odst. 3 o.s.ř.). Z výše uvedeného současně vyplývá, že na závěr, zda má napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé zásadní význam po právní stránce, lze usuzovat jen z okolností, uplatněných dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., a že k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) nebo ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. nemůže být při posouzení, zda je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., přihlédnuto (srov. též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.6.2004 sp. zn. 21 Cdo 541/2004, které bylo publikováno v časopise Soudní judikatura, pod č. 132, roč. 2004).

V daném případě odvolací soud řešil právní otázku, zda finanční prostředky vyplacené pozůstalému manželovi jako odškodnění z důvodu rasové persekuce za druhé světové války patřily do jeho společného jmění se zůstavitelkou. Protože tato otázka dosud nebyla dovolacím soudem řešena a protože posouzení této otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadené usnesení odvolacího soudu rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání Ing. M. K. proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání Ing. M. K. není opodstatněné.

V posuzovaném případě z obsahu spisu vyplývá, že zůstavitelka byla vdaná, nezanechala závět; že jako dědici zůstavitelky ze zákona přicházejí v úvahu její manžel F. K., syn M. K. a vnučka Ing. M. K. (dcera předemřelé dcery zůstavitelky M. K.); že mezi účastníky řízení vznikl spor, zda finanční prostředky vyplacené pozůstalému manželovi jako odškodnění z důvodu rasové persekuce za druhé světové války patřily do jeho společného jmění se zůstavitelkou.

Podle ustanovení § 175k odst. 3 o. s. ř., jsou-li aktiva a pasíva mezi účastníky sporná, omezí se soud jen na zjištění jejich spornosti; při určení obvyklé ceny majetku, výše dluhů a čisté hodnoty dědictví, popřípadě výše jeho předlužení, k nim nepřihlíží.

Podle ustanovení § 175l odst. 1 o. s. ř., měl-li zůstavitel s pozůstalým manželem majetek ve společném jmění, soud rozhodne o obvyklé ceně tohoto majetku v době smrti zůstavitele a podle zásad uvedených v občanském zákoníku určí, co z tohoto majetku patří do dědictví a co patří pozůstalému manželovi. Závisí-li rozhodnutí na skutečnosti, která zůstala mezi pozůstalým manželem a některým z dědiců sporná, postupuje soud podle § 175k odst. 3 o. s. ř.

Podle ustanovení § 175y odst. 1 o. s. ř. nezařazení majetku nebo dluhů do aktiv a pasív dědictví v důsledku postupu podle § 175k odst. 3 o. s. ř. nebo podle § 175l odst. 1 věty druhé o. s. ř. nebrání účastníkům řízení, aby se domáhali svého práva žalobou mimo řízení o dědictví.

V řízení o dědictví je soud povinen zjistit zůstavitelův majetek a jeho dluhy a provést soupis aktiv a pasív dědictví (§ 175m věta první o. s. ř.). Na podkladě zjištění zůstavitelova majetku a jeho dluhů soud určí obecnou cenu majetku, výši dluhů a čistou hodnotu dědictví, popřípadě výši jeho

předlužení v době smrti zůstavitele (§ 175o odst. 1 o. s. ř.). Jsou-li však aktiva a pasiva mezi účastníky sporná, omezí se soud jen na zjištění jejich spornosti; při výpočtu čistého majetku k nim nepřihlíží (§ 175k odst. 3, § 175m věta druhá o. s. ř.).

Sporností aktiv nebo pasiv dědictví se ve smyslu ustanovení § 175k odst. 3 o. s. ř. rozumí rozdílná (rozporná) tvrzení účastníků řízení o skutečnostech, které jsou rozhodné pro posouzení (právní závěr), zda věc nebo jiná majetková hodnota, popřípadě dluh patřily zůstaviteli. Jsou-li údaje účastníků shodné nebo liší-li se jen v okolnostech, které nejsou pro právní hodnocení významné, nejde o spor o aktiva nebo pasiva dědictví. V případě, že účastníci mají jen rozdílný právní názor na otázku, zda věc nebo jiná majetková hodnota, popřípadě dluh patřily zůstaviteli, nemůže se soud omezit na "zjištění spornosti"; na základě svého právního posouzení musí rozhodnout, zda patří nebo nepatří do dědictví.

Stejný postup je na místě v případě společného jmění zůstavitele a pozůstalé manželky (srov. § 175l o. s. ř.). Zde soud v řízení o dědictví při zjišťování, které věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty patřily do společného jmění, jaké měli manželé společné závazky, co každý z manželů vynaložil ze svého na společný majetek nebo co bylo ze společného majetku vynaloženo na jejich ostatní majetek, vychází soud ze shodných tvrzení účastníků (dědiců a pozůstalého manžela).

Zůstala-li některá z těchto okolností mezi pozůstalým manželem a dědici nebo mezi dědici navzájem po skutkové stránce sporná, postupuje soud (soudní komisař) podle § 175k odst. 3 o. s. ř., tj. omezí se jen na zjištění jejich spornosti a při vypořádání společného jmění k ní nepřihlíží. Účastníci (dědici nebo pozůstalý manžel) se pak mohou domáhat svých práv k tomuto majetku nebo ohledně těchto dluhů žalobou mimo řízení o dědictví.

Dovolatelka v dovolání namítá, že „i silně osobnostní peněžité nároky vzniklé za trvání manželství náleží do společného jmění manželů“; že je irelevantní „zda peněžité plnění mohla být za trvání manželství vyplácena pouze osobě manžela a že tyto nároky nepřecházejí na dědice“; že „je celá řada plnění, která mají ryze osobnostní povahu a při výkladu ustanovení § 143 obč. zák. není v praxi jakýchkoliv pochyb, že do společného jmění manželů náleží (invalidní důchod, starobní důchod, nároky na státní a sociální podporu, náhrada za ztrátu na výdělků při škodě na zdraví etc.)“; že „nelze ani začlenění bolestného a ztížení společenského uplatnění vyjímát ze společného jmění manželů, je-li nabyto za trvání manželství“; že „pro to není opora v dikci zákona“ a že „při připuštění této úvahy by musely být vyjmuty ze společného jmění manželů i shora uvedená plnění, která jsou vázána na osobu manžela (státní sociální podpora, náhrada za ztrátu na výdělků apod.)“.

Podle ustanovení § 579 obč. zák. smrtí věřitele právo zanikne, bylo-li plnění omezeno jen na jeho osobu; zanikne i právo na bolestné a na náhradu za ztížení společenského uplatnění.

Právo na poskytnutí morální i peněžité satisfakce podle ustanovení § 13 obč. zák., i tomu odpovídající povinnost, zanikají smrtí oprávněného nebo smrtí povinného (§ 579 obč. zák.) [srov. např. usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.6.2009, sp. zn. 1 Co 46/2009; rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.9.2005, sp. zn. 30 Cdo 1051/2005].

Rovněž právo na bolestné a na náhradu za ztížení společenského uplatnění zaniká smrtí oprávněného. Podle soudní praxe zaniká toto právo bez ohledu na to, že již bylo oprávněným uplatněno u soudu, že již bylo pravomocně přisouzeno (anebo dlužníkem výslovně uznáno co do důvodu a výše), a dokonce, že již pro ně byl navržen výkon rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.5.1965, sp. zn. 7 Co 208/65, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 20, ročník 1966; rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 26.1.1971, sp. zn. 1 Cz 11/71, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 31, ročník 1973).

Plnění přijaté na základě pojištění pro případ úrazu (úrazové pojištění) nepatří do společného jmění manželů (dříve bezpodílového spoluvlastnictví manželů), a to ani v případě, že jde o částky jednomu z manželů vyplacené za trvání manželství ani v případě, že náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění byla již poškozenému poskytnuta osobou k tomu povinnou; že jde o plnění, jímž se má pojištěnému dostat určitého nadlepení, aby si mohl – ať již mimo rámec nároků na náhradu škody v případě, že tu není nikdo, kdo by byl povinen k náhradě, či nad tento rámec v případě, že škoda byla nebo bude uhrazena osobou k tomu povinnou – opatřit náhradu za újmy, které mu úrazem vznikly; že jde tedy o plnění, které má sledovat v podstatě stejný účel jako náhrada na bolestném a za ztížení společenského uplatnění a jež má stejně jako tyto náhrady sloužit výlučně osobním potřebám újmou postiženého manžela, a do společného jmění manželů je proto nelze zahrnout (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.11.1974, sp. zn. 3 Cz 39/74 publikovaný v Bulletinu Nejvyššího soudu ČR pod č. 2, ročník 1976, str. 4; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.1.2004, sp. zn. 22 Cdo 1191/2003).

Vzhledem k tomu, že finanční prostředky vyplacené v posuzovaném případě pozůstalému manželovi F. K. jako odškodnění za jeho rasovou persekuci v období druhé světové války mají srovnatelný smysl a účel jako náhrada za bolestné a za ztížení společenského uplatnění nebo jako peněžitá satisfakce podle ustanovení § 13 obč. zák. (účelem je kompenzace především zdravotní, resp. psychické újmy poškozeného), dospěl dovolací soud – shodně s odvolacím soudem - k závěru, že také tyto finanční prostředky vyplacené pozůstalému manželovi za trvání manželství nepatřily do jeho společného jmění se zůstavitelkou.

Pro úplnost lze dodat, že návrh nového občanského zákoníku v ustanovení § 649 odst. 1 písm. c) výslovně stanoví, že „součástí společného jmění je to, čeho nabyt jeden z manželů nebo čeho nabyli oba manželé společně za trvání manželství, s výjimkou toho, co nabyt jeden z manželů jako náhradu nemajetkové újmy na svých přirozených právech“.

Z výše uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné, a protože nebylo zjištěno, že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání Ing. M. K. podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)

- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)